

Чала Олександра Сергіївна

5 курс, факультет соціології та права, АМз-41м,
НТУУ «КПІ»,

Науковий керівник:

Мельниченко А.А., к.ф.н., доцент кафедри
теорії і практики управління
факультету соціології і права НТУУ «КПІ»

Концепція державно-приватного партнерства: перспективи розвитку в Україні

Європейські країни мають велику кількість прикладів економічно ефективної взаємодії державного та приватного секторів. Перші приклади укладання офіційних угод з реалізації державно-приватного партнерства (далі ДПП) датуються 1992 р. під час запровадження урядом Великобританії «Ініціативи приватного фінансування» (Private Finance Initiative – PFI) [3, 28].

Починаючи з 2010 року, затвердивши на законодавчому рівні принципи державно-приватного партнерства як механізму інвестиційної співпраці між державою та приватним сектором, Україна розпочала свій шлях у напрямку удосконалення інвестиційної співпраці.

Відповідно до положень Закону України «Про державно-приватне партнерство» № 2404 від 01.07.2010, державно-приватне партнерство – це співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних органів державної влади та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами - підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами» [1, 1].

Головна ідея ДПП зводиться до того, що держава залучає приватні інвестиції до вирішення завдань загального соціального значення, які забезпечують життєдіяльність суспільства. Виконання даних завдань – обов'язок державної/муніципальної влади. Проте існує невідповідність між потребами, які

висуває суспільство та можливостями, якими володіє держава. Державних коштів недостатньо, щоб задовольнити потреби всіх сфер суспільства. Логічним висновком є побудова моделі, що залучатиме приватні кошти на взаємовигідних умовах. Для держави – це задоволення потреб суспільства та підтримка соціальних послуг на необхідному рівні. Для приватного сектора – вчасне повернення інвестицій та отримання розрахованого прибутку [2, 13].

Дана модель виглядає навіть більш логічною з точки зору раціонального використання ресурсів, адже у приватного сектора основною метою є отримання максимального прибутку при максимальній ефективності своєї діяльності, а держава перш за все опікується добробутом громадян і не має не меті максимізацію заробітку. Саме цей принцип структурно відрізняє ДПП не тільки від реалізації подібних проектів публічним партнером, але й від корпоративної соціальної відповідальності (Corporate Social Responsibility (CSR) як добровільного співробітництва приватних компаній з органами місцевого самоврядування щодо підвищення рівня життя для своїх співробітників, а також суспільства та навколишнього середовища (зосереджена здебільшого у регіонах присутності компаній).

Тому, при розробці ідеї ДПП основним завданням є реалізація механізму «інвестиція-попит-збут-вигода», щоб виявити, чи є даний проект ДПП привабливим для інвестора взагалі, чи може проектна ідея бути конкурентоздатною серед інших ідей та достатньо фінансово привабливою з метою отримання найбільш відповідного вимогам кандидата на засадах прозорого конкурсу [2, 56].

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про державно-приватне партнерство» № 2404-VI від 01.07.2010р. <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>
2. Государственно-частное партнерство в Украине. 2-е изд./Ребок В./ Киев: Арцингер, 2010. – 166с.
3. Алпатов А. А., Пушкин А. В., Джапаридзе Р. М. Государственно-частное партнерство. Механизмы реализации/ М.: Альпина Палишер, 2010. – 287с.